

Проповед 310

За житото и плевелите

Прочит: Матей 13, 24 - 30

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Ние живеем в един шарен свят. Тук можем да видим всякакви крайности. Можем да видим и добро и зло, и хубаво и отвратително, мило и жестоко. Ние живеем в един свят на крайностите. Тук може да бъде открито почти всичко. Хората живеят според това, което са решили и според избора, който са направили. Бог е оставил свободен избор на човека и човек избира по кой начин иска да живее. Малко от хората обаче се замислят до каква степен изборът им на живот на тази земя определя живота след смъртта. Хората живеят както си искат и не мислят за бъдещето, докато бъдещето не се стовари върху тях със страшна сила. *Един старец влязъл в кантората на някакъв адвокат и попитал: Господин адвокат, искам да прехвърля къщата си на моя внук. Ще мога ли да си запазя една стая там, където живея? Разбира се, че можете. Ще уредим право на пребиваване до края на живота ви. А след това? – попитал възрастният човек. Ами... ако желаете можете да продължите да ползвате стаята и след това, няма законова пречка за това, всичко зависи само от вас.* Има много хора по тази земя, които живеят живота си тук, сякаш той никога няма да свърши. Библията обаче ясно ни говори за това, че този обременен от грях свят рано или късно ще прекрати своето съществуване, за да отстъпи мястото си на друг, съвършен свят, в който ще живее Бог. Притчата, която прочетохме в началото, ни говори за всичко това и ни представя този свят като нива. Става въпрос за сеене и за жътва, а семето е Божието слово. Говори се за тези, които слушат Божието слово и го приемат, но се говори и за онези, които го отхвърлят. Притчата говори за борбата между доброто и злото, между Бога и Неговия противник. Като резултат от намесата на противника, сред нивата се разпростира и злото. Това е факт в нашето ежедневие – около нас има толкова много войни, и печал, и страдание. Виждайки всичко това, много хора се питат: Защо Бог допуска това, защо Бог разрешава на злото да вирее, защо стои безучастен? Защо не премахне терористите и убийците, и носителите на всичко зло в този свят. В тази притча Исус дава на своите ученици отговор на тези въпроси.

2. Божието семе расте. **“Небесното царство прилича на човек, който е посял добро семе на нивата си;”** Бог е посял добро семе на нивата си. Този свят е създаден прекрасен. Още в началото на Библията, в първите глави на книгата Битие четем как Бог твори и вижда, че всичко е добро. Този свят, всичко, което е на него, е било създадено добро – цялото творение – растенията и животните, човекът, всичко. Когато обаче Адам и Ева съгрешиха, нещата се объркаха. Този свят започна да се развива по различен начин. Исус Христос дойде и промени всичко това. Той дойде, за да посее доброто семе в този свят, семето на благовестието, това, което може да даде добър плод. И когато човек се покае и реши да следва Бога, тогава нещата се променят, грехът бяга далечно от него и той расте, за да дава добър плод. Божията нива е предназначена за Божието семе – за да могат хората да бъдат добри, да вярват в Бога и да Го следват. Божията нива е предназначена да дава добър плод. Човекът обаче има свободата да избира и да живее живота си такъв, какъвто го пожелае. Може да избере да бъде Божий или пък не. В този свят има посети и лоши семена. И това е повече от ясно. Само ако се огледаме, ние ще видим семената на злото. Те са навсякъде около нас. Семената са посети в нивата и Бог е дал на всеки от нас възможността да избере какво да расте в нашето сърце. Бог ни е дал право на избор. Важно е да запомним няколко неща – Бог е създал този свят, за да живеем по Неговите повели в него; в този свят има зло, но то не идва от Бога. Бог е създал този свят за добро.

3. Откъде идва злото. И все пак, откъде се появява злото в този прекрасен свят, който Бог създаде? Сатана, някога ангел на светлината, се разбунтува срещу Бога и повлече една част от ангелския свят в своето падение. Той е злосторникът, той е врагът: **“но когато спяха човеците, неприятелят му дойде и пося плевели между житото, и си отиде.”** Това е тактиката на сатана – той не напада директно, не се показва открито – напада тайно и през нощта. И тази тактика е толкова успешна, че на много места дори вярващи хора не вярват в съществуването му. Кой вече вярва, че има дявол? Да, казват повечето хора, зло има, но зло само по себе си. Наистина, трудно е да се вярва в неговото съществуване, защото дяволът иска така. Той не идва на светло, той не действа открито, действа тайно и нощем. Успял е да приспи вниманието на хората. Когато говорим, че има дявол, повечето хора ни смятат за побъркани. Обаче, само ако се огледаме, бързо можем да установим последиците от неговото действие – идва през нощта и насажда злото. Така действаше още в Едемската градина: **“А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?”** Още в Едемската градина пося семената на злото, на лъжата, на недоверието и в библейската история има много примери, които потвърждават това – сатана направи от праведния Ной пияница, от Авраам – лъжец, от цар Давид – прелюбодеец, а от цар Соломон – идолопоклонник. Даже и в кръга на най-близките ученици на Исус Христос се намери един, който да се подаде на коварното му действие. Примери могат да се намерят колкото искате, ако щете дори в нашите собствени житейски истории. Дяволът е реален и продължава да сее; и семената, които посява в човешкото сърце, продължават да растат и да дават плод, включително и между нас, християните – разделение, лошо говорене, омраза между братята и сестрите. Сатана е действителен и продължава да сее зло сред хората – никога не забравяйте това и бъдете нащрек – той сее неуморно злото в този свят.

4. Растеж: **“И когато поникна посеvät и завърза плод, тогава се появиха и плевелите.”** Ясно е, че този свят дава възможност за растеж. Расте доброто, добрите посеви, които сам Бог е посял, но расте и злото. Растат и посевите, и плевелите. И това е вярно - в този свят можем да видим и доброто и злото да съществуват едно до друго. Понякога не можем да разпознаем злото като такова и това е така, защото сатана е майстор на прикриването и замазването, умее да представя злото като добро или като нещо нормално. Погледнете нашия свят, вижте как се промени в рамките на няколко десетилетия – да се живее без брак стана нещо нормално – то е нещо като законното семейство, но не съвсем, наричат го съжителство на семейни начала – това означава като семейство, но не съвсем. Узакониха се, макар и негласно, еднополовите съжителства. Считат се за нормални много неща, които само допреди няколко години никой не смееше да изговори, виждаме ужасяващо падение на морала, алкохолизъм и какво ли още не. Злото избуява, семената му отбелязват буен растеж. Нещо повече, на всяко едно ниво се опитват да ни покажат или да ни докажат този растеж – почти всяка емисия на новините ни дава информация за постиженията на сатана. Всичко това не трябва да ни отчайва, защото макар и на заден план, макар че дяволът се опитва да го скрие, добрите семена също растат и дават плод, и можем да видим това в променения живот на вярващия човек. Там, където човек отвори сърцето си за Бога и му даде място в живота си, там започват да растат добрите семена и да дават плодове. Ако ние живеем за Бога и се стараем да слушаме Неговия глас, ако Му се доверим напълно, ако отворим сърцето си за действието на Святия Му Дух, тогава в живота ни ще израснат добрите семена. Нещо повече, тези добри семена дават плод, нещо, което не се споменава за плевелите. Ние като християни сме призовани не само да приемем доброто семе в живота си, но и да дадем плод.

5. Жътва. Очаква ни жътва – това е връщането на Исус Христос на земята. Библията казва съвсем ясно, че в центъра на всички очаквания на християните за бъдещето стои едно велико събитие. Презреният Исус Христос ще дойде отново с голяма слава! Това е жътвата – Исус Христос се завръща отново, за да съди този свят. Веднъж е дошъл, за да посее добрите семена и да ни спаси, и въпреки, че е оставил този свят да се развива и плевелите недокоснати, неминуемо идва моментът на жътвата, когато всичко ще бъде отрязано и доброто ще бъде отделено на едната страна, а лошото изгорено: **“Оставете да растат и двете заедно до жътвата; а по време на жътва ще кажа на жътварите: Съберете първо плевелите и ги вържете на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми.”** Когато се възнася към небето, Неговите ученици стоят и гледат как Той изчезва в другото измерение. **„Един облак Го скри“** – се казва там. И след това

изведнъж пред учениците застават двама пратеници на Бога, които казват: „**Този Иисус ще дойде отново така, както Го видяхте да отива към небето!**“ Иисус ще дойде отново! Един ден Господ Иисус ще се върне пак – това е нашата надежда като християни. *Пастор Вилхелм Буш разказва следния случай: Отидох като съвсем млад пастор в един миньорски район на Есен. Бях младеж на 27 години – сам между 12 хиляди миньори. Никой не искаше и да знае за моите проповеди. В центъра на този район имаше един мрачен площад, обграден от жилищни сгради с вид на казарми. В единия ъгъл на площада беше останала една малка къщичка. В нея си уредих една заличка, в която започнах да провеждам библейски часове. Беше хубаво, когато хората започнаха да идват – няколко миньори, комунисти и свободомислещи, които искаха да чуят какво има да им каже „попът“, няколко майчици, няколко деца, двама-трима младежи. Но странно – тази малка църква, която се оформяше, разбуди духовете на цялото население на района. Един ден беше особено зле. Сякаш адът и дяволът се бяха развихрили. И тогава се случи нещо особено странно. Чу се страхотен трясък по вратата и нещо тежко падна на земята. Помислих си: „Сега хвърлиха бомба!“ И чух как хората навън се разбягаха. Сърцето ми спря. Навън стана съвсем тихо. Отварям рязко вратата и гледам: до половината в една кална локва, лежи едно голямо метално разпятие. Познах го. Бяха го отскубнали от едно мъжко католическо обществено наблизно и го бяха хвърлили пред нашата врата: „Ето ви го вашия Христос. В калта да лежи!“ Беше тъмна ноемврийска вечер. Валеше дъжд. А там, в калната локва, лежеше кръстът. Аз стоя на този мрачен площад с казармени жилища и минни кули. Зад мен е малката църквичка, разтреперана от страх. А образът на разпънатия Спасител лежи в локвата! Тогава си помислих: „Бог е имал хиляди пъти основание да остави този свят сам на себе си. А Той не го прави! Той изпраща Сина Си! И този Син прави нещо нечувано: Той взима нашата вина върху Себе Си и се оставя да Го приковат на кръста. А човекът, вместо да падне на колене пред този Спасител и да Го прослави, взима Неговия образ и го хвърля в локвата. Така човекът плюе в протегнатата ръка на Бога!“ Но знаете ли, те поне мразеха Иисус. А гражданите на днешния свят дори вече не Го мразят. Те в известен смисъл хвърлят Неговия кръст в калта в пълното си безразличие! В мен тлееше сподавен гняв. Мислех си: „Какво ще направи Бог сега? Сега трябва да падне огън от небето!“ Но никакъв огън не падна. Дъждът шумолеше. А фигурата на разпънатия Спасител лежеше в локвата. От далеч дочух подигравателен смях. Надсмиваха ми се. Тогава изведнъж ми хрумна: „Това няма да остане завинаги така – Божият Син, Който умря за човечеството, да бъде така презиран. Това няма да остане така! Сега Той крие своята мощ и величие! Но ще дойде денят – и това е съвсем логично – когато този свят, който така Го презира, ще види, че Той е бил единственият шанс за нас, хората, и че Той е Царят на света. Той ще се върне в блясък и слава!“ Оттогава с радост очаквам това събитие. Знаете ли, когато виждам колко е презиран моят Спасител, Спасителят, Който избавя от смъртта, Който прощава греховете, Който дава щастие и оправдава, радвам се, че идва денят, когато мантията на презрението ще падне от Него и Той ще дойде отново в слава! Колкото по-мрачно е времето, толкова по-важно става очакването на Неговото идване. Жътвата ще дойде и тогава ще бъде краят. За нас, християните, идването на Иисус Христос, жътвата, е радостно събитие, тя означава края на един свят, който е пълен с омраза, зло и жестокост, отбелязва идването на Царя на царете, възцаряването на Иисус Христос; и все пак, защо Бог не премахва плевелите по-рано. Самият текст ни казва: **“А слугите на стопанина дойдоха и му казаха: Господарю, ти не пося ли добро семе на нивата си? Тогава откъде са плевелите? Той им отговори: Някой неприятел е направил това. А слугите му казаха: Като е така, искаш ли да отидем да ги оплевим? А той каза: Не искам; да не би, като плевелите плевелите, да изскубнете заедно с тях и житото.”** Бог ни дава време, той дава време на този свят, за да уреди всичко, дава шанс на всеки човек да намери Бога, да остави добрите семена да растат и да дават плод. И още нещо, което е важно. Ние, хората, обичаме да съдим и да определяме какво е добро и какво е зло. Истината е, че от наша гледна точка нещата не са ясни. Който познава земеделието и е работил на полето, знае, че плевелите се разпространяват много по-лесно от всичко друго, имат много силно развита коренова система и ако се опитаме да ги отстраним, можем да повредим добрите посеви. Ние искаме да изкореним плевелите, но забравяме че може би ще повредим и това, което е определено да бъде спасено. Бог е дал време на този свят и иска повече хора да се спасят. Ние не знаем кои са, но всеки зъл и по наша преценка загубен човек, е потенциален жител на Небесното царство; всеки един от тях има*

възможност да се спаси. Бог иска да даде шанс на всеки един човек. И този шанс, който Бог дава, не зависи от това колко добри или зли сме в човешките очи. Ако не сте се покаяли, ако не сте признали Господ Исус за свой Господ и Спасител, ако не сте започнали да принасяте добри плодове, плодовете на Духа, които са: **“любов, радост, мир, дълго търпение, благост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание”**, тогава го направете. Направете го, защото жътвата ще дойде и Бог ще раздели доброто от злото, и тогава е добре да сме при Бога. Бог ще вземе добрите растения при Себе Си, тези които имат за основа в живота си семената, които сам Той е хвърлил, а ще съди злото и плевелите, които са поставили сатана в основата на живота си.

7. Заключение. От тази притча ние можем да си направим няколко важни извода, които могат да ни помогнат да живеем в този свят на болка, страдание и зло, които ще ни помогнат да живеем живота си с надежда за идването на Исус Христос.

7.1. Бог допуска злото. Бог допуска злото, но това не е от немарливост или неспособност, а защото е дълготърпелив и милостив. И така, Бог не е бездеен, въпреки че не желае да изкорени плевелите преди жътвата. Дори в най-общия случай житото се бори с плевелите. Божиите хора трябва да се борят със злото. И тази борба трябва да започне от самите нас. Ние трябва да се борим да изкореняваме злото всеки един ден. Бог ни призовава да гоним злото и да не позволяваме на дявола да ни манипулира, но същевременно да призоваваме хората да се върнат при Бога. Бог иска да спаси колкото се може повече хора. Ние сме призовани да се борим срещу злото. Това, че Бог отлага жътвата, не означава, че ни оставя в лапите на злото, напротив, дал ни е възможност да се борим със злото и да побеждаваме. Чрез Исус Христос ние сме победители и повече от победители.

7.2. Не ние сме тези, които трябва да съдят. Ние често определяме кой е лош и кой е добър в този свят. Бързо разделяме хората на плевели и жито, на зли и добри, дори си позволяваме да определим кой може да бъде спасен и кой не. Тези права принадлежат на Бога. Разделението ще дойде и Бог, и само Бог, ще определи къде е истината и къде е лъжата, ще определи къде се намираме по пътя си към Него. И не бива да очакваме, че всичко ще бъде перфектно, че можем да разделим тук, на тази земя, житото от плевелите. Съвършено разделение тук няма. Често нещата се преплитат и дори и в църквата можем да намерим плевели и слабости. Много хора се разочароват от църквата и от слабостите и, защото не могат да разберат, че в този грешен свят всички ние грешим. Да се греша е човешко, а ние сме хора. Исус Христос е дошъл, за да ни избави от греха, но Той знае, че плевелите и злото са навсякъде сред нас и че ние понякога сме твърде слаби. Затова чака часа на жътвата. Нека да не съдим прибързано, а да осъзнаем, че ние живеем заради Божията милост и че трябва да гледаме на хората около нас, както Бог гледа на нас. Да гледаме със същата любов, с която и Бог гледа на нас

7.3. Бог ще постигне целта си. Има още едно важно послание, което не бива да пропускаме, и то е, че въпреки всичко, което се случва, въпреки трудностите, плевелите и неприятеля, Бог постига целта Си. Независимо от появата на злото, Бог побеждава. Това е нещо, в което не трябва да се съмняваме. Нивата ще бъде пожъната, растенията пожънати и сортирани – това, което е добро, ще бъде прибрано, а това, което е лошо, ще бъде изгорено. Важно е да знаем: Божият план ще се изпълни. На края на този свят стои Бог, за да изпълни Своите обещания и да изпълни Своята воля. Бог ни кани да сме част от Неговото царство и иска да сме спасени; тъкмо затова сее доброто семе. Неприятелят, който е сатана, иска да провали тази сеитба и затова е посял семената на злото. В този свят расте и доброто и злото, важно е ние да сме от страната на доброто, да вършим Божията воля и да сме Му верни. И не бива да забравяме, че въпреки, че злото е сред нас, Бог ни е дал силата Си, за да се борим със злото, да пръскаме светлината на Неговата любов и да печелим повече хора за Неговото царство. Нека Бог да ни дава сила, за да вършим Неговата воля, да сме Му верни, да бъдем светлина. Амин.